

af nødslagtningerne foregår ude i landkommunerne og kontrolleres af de mindst rutinerede kødkontrollører. Slagtningerne vil heretter i større omfang kunne ske i eksportslagterierne og de offentlige slagtehus, hvor der ifølge sagens natur findes mere rutinerede kødkontrollører, end tilfældet er i landkommunerne.

Første punktum i bestemmelsen er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Andet punktum: Hidtil har kød af nødslagtede dyr kun måttet forhandles i den kommune, hvor slagtingen er sket, jfr. § 5, stk. 2, i den nugældende lov. Alligevel har man ikke kunnet forhindre, at et dyr, der er aflivet under dårlige slagtemæssige forhold, føres til slagtemæssig behandling i et slagtehus i en nabokommune, fordi det ville forekomme åbenbart urimeligt at forlange, at slagtingen og kontrollen skal ske under dårlige forhold, når den kan ske under gode.

Det er nyt i forhold til hidtidig praksis, når man har foreslået, at bortførselen af sådanne dyr til offentlig kontrol i et godkendt slagtehus gøres obligatorisk. Dette krav har væsentligst interesse for de få kommuner, der ikke har kødkontrol, og hvor nødslagtede dyr nu kan kontrolleres af enhver dyrlæge og forhandles — ustemplet — når dyrlægen har udstedt attest om kødets anvendelighed. Da de få kommuner, det drejer sig om, ligger således placeret, at der næppe noget sted vil være 10 km til et slagtehus, vil ændringen næppe støde på vanskeligheder i praksis, hvilket også fremgår af, at kød, der forhandles med en sådan attest, yderst sjældent er forekommet, hvilket vil sige, at dyr, der hidtil er nødslagt i kommuner uden kødkontrol, utvivlsomt i næsten alle tilfælde er blevet behandlet, således som det nu foreslås lovfæstet.

Det er nyt, at det tillades eksportslagterier at nødslagte, men af hensyn til ønskeligheden af, at de mest rutinerede kødkontrollører benyttes ved nødslagtninger, har man fundet det rimeligt og hensigtsmæssigt, at en sådan udvidelse foretages. Hidtil har det været sådan, at kun levende dyr måtte tilføres et eksportslagteri, men der er ikke væsentlig forskel på et dyr, der skal nødslægtes, og et dyr, der lige er nødslagt (aflivet). Endvidere har eksportslagterier fra gammel tid haft lov til at modtage dyr nødslagt på vej til slagteriet. Kødet måtte i et sådant tilfælde ikke stemples, men måtte, hvis det ikke blev kasseret, udleveres til ejeren i ustemplet tilstand, hvilket ikke stemmer med principperne i moderne kødkontrol, hvor man enten kasse-

rer en krop eller godkender og stempler den. Hertil kommer, at det for den ejer, der får kroppen af et større dyr udleveret, kan blive vanskeligt at få den afsat, når langt de fleste kommuner, som tilfældet er nu, har paabudt kødkontrol.

Til § 4.

I medfør af § 4, stk. 5, i den nugældende lov har der hidtil været hjemmel til, at en særlig kategori af kød, som ellers skulle kasseres, kunne steriliseres i slagtehusene og ved sundhedskommissionens foranstaltning sælges direkte til private, forudsat at det kommunale kødkontrolregulativ tillod dette. Men det var kun ganske få regulativer, der indeholdt en sådan tilladelse, og det var endnu langt færre, der benyttede sig af tilladelsen. Bestemmelsen var derfor nærmest uden interesse. I begyndelsen af den anden verdenskrig formåede ministeriet end del kommuner til at optage bestemmelser i kødkontrolregulativet, der tillod sterilisation, idet man mente, at man muligvis i den foreliggende situation kunne komme ud for at få brug for en sådan bestemmelse. Dette blev imidlertid ikke tilfældet. Iøvrigt spiller sterilisation nu en mindre rolle end nogensinde, bl. a. fordi det særlig var tuberkuløse dyr, der blev steriliseret, og tuberkulosebekæmpelsen hos husdyrene har medført, at tuberkulosen hos disse næsten er udryddet, jfr. iøvrigt bemærkningerne til § 5 samt bilaget til forslaget.

Skulle man tænke sig, at landet i fremtiden skulle komme ud i en situation, hvor anvendelsen af steriliseret kød kunne blive nødvendig, ville det utvivlsomt være bedre at gennemføre en ordning, hvorefter sådant kød behandles i de virksomheder, der skal behandle betinget godkendt kød, jfr. § 5, stk. 2, i nærværende forslag, bl. a. fordi en fordeling af kødet på den måde bedre kan gennemføres.

Til § 5.

Sidste punktum i stk. 1 er indsat fra tillægslov nr. 207 af 4. juni 1947. Iøvrigt bemærkes følgende:

Ved bekendtgørelse nr. 284 af 13. juni 1947 om afsætning af 2. kl. kød og slagteaffald, hvilken bekendtgørelse er udstedt i medfør af lov nr. 158 af 29. marts 1943 om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vareforsyning m. v., er der truffet den ordning, at alt 2. kl. kød og slagteaffald skal føres til oparbejdning i særlige af landbrugsministeriet godkendte virksomheder. Gennemførelsen af denne ordning var på det daværende tidspunkt nødvendig som